

[Ellemann-Jensen]

gældende skattelovgivning. Det har man ikke prøvet på, og derfor er det tydeligt, at regeringen her er ude i et ideologisk ærinde med sit forslag om en jordbank, og her er det klart igen SF, der trækker regeringen i socialistisk retning.

Det, vi ser, er altså et magert resultat af nu over halvandet års forhandlinger med landbruget. Det er et magert resultat, regeringen har at fremvise, og man må drage den konklusion, at regeringen har holdt dette kriserammede erhverv som gidsel i den lange tid, hvor der er forhandlet uden resultat. Det kan blive dyrt for det danske samfund, ikke bare for landbruget, at regeringen på den måde har svigtet.

Men nu skal der altså skrives en regning ud for marts pakken og for landbrugspolitikken, og den ene del af regningen ser vi i dag i form af en række afgiftsforhøjelser, dels gamle kendinge, dels nye og udspekulerede ting.

Regeringens forslag om at lave indeksregulering af en lang række afgifter må vi vende os meget skarpt imod. Det er en farlig inflationsmaskine, skatteministeren her prøver at stable på benene, og det er klart, hvad han søger at opnå. Han vil søge at opnå, at han undgår det besvær at skulle rende til folketinget, hver gang finansministeren har opgivet styringen af de andre ministre og staten derfor skal skrabe nogle flere penge hjem.

Der er da også grund til at tvivle på, om skatteministeren virkelig kan få de penge hjem, der bliver talt om. Det er jo tydeligt, at en række afgifter nærmer sig et bristepunkt, hvor nye afgiftsstigninger vil føre til en så voldsom reaktion i efterspørgslen efter de beskattede varer, at slutresultatet meget let kan gå hen og blive et tab for statskassen, for slet ikke at tale om de problemer, som uundgåeligt vil blive skabt for grænsehandelen med de forslag, der lægges frem her.

Så er der nye områder med. For at nævne nogle eksempler: der er afgift på videobånd, på turistikørsel, på haglpatroner, på ukrudts- og rottebekæmpelsesmidler, og hvad ved jeg, og det viser jo, hvor meget skatteministeren efterhånden må lægge hjernen i blød for at udtænke nye sugerør at stikke ned i skatteborgernes lommer. De foreslåede skærpelser af energiafgifterne, især kulafgiften, rummer

ganske særlige problemer, og de problemer vil hr. Ivar Hansen senere gøre rede for.

Men så er der renteskatten, der ifølge regeringen skal indbringe 2 mia kr. til næste år. Denne særlige beskatning af det, man kalder skattefrie renteindtægter, kæder man sammen med skatteministerens redegørelse for regeringens planer om en skattereform, der jo skal behandles her i tinget om et par dage. Man vil altså tage forskud på denne skattereform ved allerede fra nytår at starte beskatning af f.eks. pensionskassernes rentetilskrivning, og ifølge statsministeren forleden dag skal de penge bruges til at dække en del af statens udgifter til marts pakke og landbrugspolitik.

Se, for det første er det jo noget underligt noget, at man vil gennemføre en sådan beskatning helt løsrivet fra en skattereform, som vi kun endnu kender i hovedpunkter, og som i øvrigt rummer nogle meget store og helt uafklarede praktiske problemer. Det virker ikke særlig seriøst, specielt ikke da der var tale om, at man vil bruge pengene 2 gange.

For det andet er der grund til at advare meget imod den tanke, at en sådan renteskat kan anvendes til at finansiere en udvidelse af det offentliges aktiviteter. Hvis regeringen virkelig gennemfører en beskatning af pensionsrenterne, så fjerner man på den måde nogle penge fra opsparingen, der ellers ville være blevet liggende i mange, mange år, før de blev sluppet løs til forbrug. Det vil sige, at man laver et hul i den samlede opsparing, og det hul må jo fyldes ud på en eller anden måde. Men hvordan skal det ske? Ja, det fortæller regeringen os ikke noget om. Man vil bare fjerne noget opsparing og omsætte det til offentligt forbrug uden smålig skelen til, at man derved forværrer balanceproblemerne i økonomien.

Det er også betænkeligt at gennemføre en særlig beskatning, som kan fjerne lysten til at spare op i pensionsordninger. Her rammer man den vigtigste kilde til privat opsparing i Danmark, ene og alene for at skaffe penge til statskassen og helt uden at se på, hvilken virkning det må have for de private pensioner. Hr. Camres helt forvrøvlende argumentation før, som så korrekt blev angrebet af hr. Wilhjelm, taler jo for sig selv. Det, man er ude efter, er at hente nogle penge hjem, uanset at man dér bryder ind i nogle mekanis-